

Si estàs entre nosaltres, manifesta't

Un fantasma amb forma de president, un esperit que ara venia i ara se n'anava va planar sobre les Corts valencianes el dia que aquestes debatien una moció de censura contra el Govern. Un despropòsit més dins de la imparable escalada empresa pel Partit Popular, que menysté l'oposició democràtica fins a límits desconeguts.

El president no intervindrà en el debat de la moció de censura presentada contra ell.

—No pot ser.

—Cap membre del seu Govern tampoc no intervindrà en aquest debat.

—No pot ser.

—El president, de fet, únicament assistirà a tres de les nou hores que durarà el ple, i en aquest temps, tot i que de cos present, estarà com absent.

—No pot ser.

Sí, i tant que pot ser. El rumor, tossut com ell sol, de nou ha estat l'avantsala de la notícia. L'executiu valencià ha fet unes passes més en la seua cursa desenfrenada davant de tot aquell que mire de fiscalitzar la seua feina.

Un despropòsit legal inaudit arreu de l'estat. Mai un govern censurat havia esquivat l'oposició en un debat de tanta transcendència. El PP valencià, en canvi, va fer recaure tota la responsabilitat sobre el portaveu del seu grup parlamentari, Seraffín Castellano, una mena de Luis Figo per als zaplanistes. Fa dos anys, va organitzar la censura d'aquest sector del PP al president Camps —va absentar-se, juntament amb setze diputats més, d'una important votació sobre el pla inversor de la Generalitat—. La setmana passada, però, es doctorava en campsisme —un premi que ja havia començat a guanyar-se durant la negociació estatutària— gràcies a l'aferrisada defensa del president, que va recaure, per la renúncia absent i present de l'apercebut, en la seua figura.

No n'hi havia prou, però, d'ignorar Joan Ignasi Pla, el seu partit, i, per extensió, els 874.288 electors que van donar-li suport. Calia fer encara més mal, perquè amb mi no es juga. Així, la jornada de censura va anar precedida i seguida de dues accions dignes d'una cobra, perquè no oblidés de qui sóc. O no saps que controle gairebé totes les institucions?

De la festa, la vespra. El conseller de Territori i Habitatge, Esteban González Pons, que amb els seus posats estiuencs ens ha recordat la *jet set* de Marbella, situava Catral (Baix Segura) al mateix nivell que la capital de la costa

del Sol, i hores abans del debat a les Corts retirava les competències urbanístiques al consistori, per la "infecció parasitària d'habitatges il·legals". "Com pot postular-se Pla com a candidat [a la presidència de la Generalitat], si porta a l'esquena el major escàndol urbanístic de la Comunitat Valenciana?", inquiria el conseller, ja que la població intervinguda té alcalde socialista.

Enmig de les crítiques de l'oposició per l'allau constructora, enmig dels presumptes casos de corrupció relacionats amb l'especulació urbanística que esguiten destacats líders del PP —els alcaldes d'Alacant, Oriola i Torrevella, tots tres municipis ben propers a Catral—, enmig dels tocs d'atenció de la Unió Europea pel desgavell en aquest camp..., enmig de tot això, i la vespra de la moció de censura, González Pons posava l'accent en les 1.200 cases il·legals que, segons assegura, hi ha a Catral. A Oriola, els partits de l'oposició calculen els habitatges edificats fora de la llei entre 20.000 i 30.000, alguns dels quals són residències de regidors populars.

Mentre Pla, amb el cap posat a la recòndita Catral, repassava sota el llumet els apunts que recitaria l'endemà, un Camps extàtic assistia al Palau de les Arts, que hi havia cinema, i s'envoltava de *glamour* en la presentació del film *Los Borgia*, la projecció del qual va allargar-se fins ben entrat el dia 4, el de la moció. Ell, però, no tenia examen.

Confirmat: parla. Passada la jornada de penitència —la moció de censura només va rebre el vistiplau dels 35 vots del PSPV-PSOE, contra els 47 del PP i les set abstencions d'Esquerra Unida i el Grup Mixt—, els col·legues de Camps n'hi havien programat una de balsàmica: el debat de política general.

Aquesta cita, posposada *sine die* pels populars —que són majoria a la mesa de les Corts—, tot i que estava previst de celebrar-lo cap al mes de setembre, va tenir lloc l'endemà mateix de la censura, amb la finalitat que Camps tinguera la darrera paraula. En aquest cas, la primera i la darrera alhora. El format del debat sobre l'estat del País Valencià és benigne amb el partit al poder quant a repartiment de temps. En té tant que pot fer-se un fart de prometre plans, millores i deduccions impositives, encara que després, com havien recordat detalladament

Fa mesos que el president valencià viu amagat rere un gest seriós i circumspecte, refusant les preguntes dels periodistes

el socialistes durant el debat del dia precedent, no siguen més que això, frases de setembre.

Siga com siga, Camps va parlar a bastament, i aquesta hauria de ser la notícia que encapçalara la portada d'aquest setmanari. Fa mesos que el president valencià viu amagat rere un gest seriós i circumspecte, refusant les preguntes dels periodistes en tota mena d'actes públics. Una afonia davant els micròfons agreujada des de l'accident del metro del passat 3 de juliol, en què van morir 43 persones. El silent Camps ha deixat passar el temps sense que cap dels seus assumisca responsabilitats.

Tenim president? Al PP han acusat els socialistes d'utilitzar electoralment la catàstrofe del ferrocarril per mirar de treure'n rendibilitat electoral, i que la moció de censura és la cirereta d'aquesta estratègia. Durant el debat de la moció, però, Serafín Castellano va dir a Pla que s'ho faça mirar, que el seu partit no el vol com a candidat, i que per això

l'han forçat —segons el portaveu popular— a presentar una proposta condemnada al fracàs. Ara, diu, hauria de dimitir el càrrec de secretari general.

Una cosa que, evidentment, no passarà. Pla assegura que va decidir-se a presentar la moció quan li ho van demanar familiars dels accidentats el 3 de juliol, una tragèdia que, segons ell, ha estat la gota que ha fet vessar el got.

Sobretot perquè la investigació que va encetar-se a les Corts valencianes va ser vista i no vista, amb censura a experts proposats per l'oposició, i unes conclusions només aprovades pel PP. Aquest partit no volia que aquella comissió superara el mes d'agost, i, al remat, van aconseguir finiquitar-la en ple pont del dia 15, unes dates —juntament amb Nadal, Cap d'Any i Setmana Santa— que per als populars són més que laborables, tenint en compte que de fa anys les aprofiten per fer reassignacions pressupostàries —sovint en detriment de la recerca o dels serveis públics— o reubicacions de personal —aquest estiu, per exemple, va

“La nostra comunitat manté el dinamisme, la capacitat emprenedora, crea llocs de treball i progressa cada dia”, va dir Pia

cessar el polèmic director de l'Institut Valencià de la Vivenda (IVVSA), José Fermín Domènech, acusat pel Síndic de Comptes d'establir fosques empreses mixtes amb societats privades.

El fugaç trànsit de Camps per l'hemicicle va coincidir amb la intervenció de Pla, qui va presentar el seu programa de govern alternatiu després que el portaveu adjunt, Andrés Perelló, explicitara els motius de la moció. El president va accedir-hi acompanyat del portaveu del Govern, Vicente Rambla, i del conseller d'Obres Públiques, José Ramón García Antón. Per si no n'hi havia prou, González Pons eixia en aquell moment de la sessió per informar els periodistes sobre la plaga de Catral. Una altra maniobra embolcallant que, sens dubte, signaria qualsevol serp.

L'executiu de Pla tindria cinc grans objectius d'actuació –“recuperar la seguretat dels ciutadans en els serveis i àmbits públics; reforçar i ampliar les inversions en els serveis bàsics de benestar per garantir la cohesió social; impul-

sar un nou model productiu; garantir el desenvolupament sostenible, i, per últim, aconseguir una Generalitat sanejada i solvent econòmicament”, potser el gran repte, ja que, a hores d'ara, segons va apuntar Perelló, els comptes públics presenten uns números rojos equivalents a 4.200 euros per habitant-. Pla també va parlar de tres objectius immediats –la regeneració democràtica; la recuperació de la confiança ciutadana en els serveis públics, i en tercer lloc, posar les bases del desenvolupament futur dels objectius de l'acció de govern exposats anteriorment–, i va precisar les mesures que un Govern presidit per ell prendria en cada cas. Entre algunes de les decisions destaca “la creació d'un registre públic sobre l'evolució del patrimoni i la renda dels membres de l'executiu; la publicació a Internet dels contractes laborals d'alta direcció i els dels proveïdors de la Generalitat; que les comissions d'investigacions parlamentàries estiguen presidides per un integrant de l'oposició; elegir per majoria qualifi-

cada el director de la ràdio i televisió públiques; prohibir la utilització partidista de la publicitat institucional; publicació de les llistes d'espera hospitalàries; duplicar les inversions reals en sanitat; incrementar en un 25% els recursos destinats a recerca, o la constitució d'una mesa de concertació agrària”.

Esvarada. En un instant del seu discurs de 90 minuts, Pla va aportar un baló d'oxigen al PP. Va ser en el seu intent de justificar les inversions de l'estat, quan va reelaborar la mítica frase de José María Aznar –“Espanya està en un bon moment”– i la va fer acompanyar d'un “i la Comunitat Valenciana, també”, mirant de subratllar la dedicació de l'executiu de Zapatero. Va afegir un corollari encara més sorprenent –“la nostra comunitat manté el seu dinamisme, la seua capacitat emprenedora, i també el seu bon humor i l'alegria de viure. I crea llocs de feina, i aprèn. I progressa cada dia”–, el qual va posar en safata a Serafín Castellano la resposta.

“Ho diu vostè mateix, senyor Pla, la Comunitat Valenciana va bé”, afirmació seguida del memorial de greuges habitual en comparació amb Catalunya –i Sevilla i Madrid, per l'Expo i la capitalitat cultural del 1992–, l'alerta pel tripartit que generaria “inestabilitat i crispació”, la inevitable referència a l'antic Regne de València –l'única etapa amb un creixement semblant a l'actual, a parer del PP–, i, a manera de jocs florals, una doble felicitació al mut president Camps –“per la seua gestió i perquè avui és el seu sant”.

Després de l'evocació santoral, i de la votació, els bancs populars van aplaudir la continuïtat a l'executiu. Elvira Suanzes i Fernando Modrego, il·lustres zaplanistes que durant la sessió aplaudien la meitat que els seus veïns, com si tingueren el dipòsit de benzina a punt de buidar-se, no es van felicitar de la pervivència de Camps. Van recollir els seus papers i se'n van anar amb desgana.

I és que, les coses, com són: Zaplana mai no hauria deixat passar l'ocasió d'intervenir en un debat com aquest. Hauria menyspreat l'oposició, sí, però amb la paraula en la boca. I ben content de fer-ho. Zaplana mai no ha passejat per un hemicicle com ànima en pena.

Víctor Maceda